

V zámeckém parku

Goethe s Eckermannem se jednou klouzali po zamrzlém rybníce. He he he a zase he he he, smál se Johann Wolfgang Goethe velice vždycky, když Eckermann upadl. Úžasné, volal Eckermann pokaždé, když upadl Johann Wolfgang Goethe. Vy máte nadání pro krásné padání! Jak je to ladné, když Goethe padne! A padáte tak hbitě, až je to k podivu, jak přitom důrazně a přesně dosedáte! A vskutku, mistr se ani jednou neminul a usedl vždy přesně na zadek.

Padáte jak z nebes mana. Tak jímál žas Eckermanna. Tak Eckermanna jímál žas a Goethe padal zas a zas, jen aby svému Eckermánkovi udělal radost. Bylť dobrák starý pán. A byl by na tom rybníce prochládl velmi, velice, kdyby v tom zámku neměli rybníček i led umělý, zimní krajinu pěkně vyhřívanou, se zasněženou pagodou a s větrnými mlýny na kliku a s vycpanými vesničany a s kapelou v křovinách a s mračnem na čínském hedvábí. Už zbývá jenom říci ach? Ó, mnohem více toho zbývá. V křoví se ptáček usadil a zpívá.